

Laszlo ve özellikleri hikâyeci Ömer bin Seyf el-Din

Manal Ali Hussein

الباحثة : منال علي حسين

Abstract

This is an abstract of a thesis entitled " style and characteristics of Omar Saifaddin's Stories ". The study is concerned with Turkish fiction and what characterizes Saifaddin's stories .

Saifaddin (1884 – 1920) writes short stories , novels, plays and poems . He is also a translator and literature teacher . He is influenced by Namiq kamil, Khalid dhayaa, Hussein Jahid Jahid and Mohammad Rauf . He has a good command of French . His works are characterized by simplicity and wisdom . Among them are " The Morsel, Calling to Prayer, Mosquitoes, The Rooster, The Crazy, Grey Hair, The Bomb, The noble People, Spring, Brothers and admiration. Many of his stories are translated into European languages . He is considered the first Turkish novelist . His stories reflect Turkish popular life , concepts and habits . He calls for purifying Turkish and encourages the use of the language of Istanbul .

Ömer Seyfeddin'in Hikayeciliği ve Hikaye Özellikle

Türk edebiyatı tarihinde, milli Türk tarihini konu alan hikayeleriyle önemli bir yeri olan Ömer Seyfeddin 1884 yılında doğmuş ve çok genç yaşında 1920'de ölmüştür. Ömer Seyfeddin yalnız bir hikayeci değil, Osmanlı devletinin son yıllarında azınlıkların birer birer devletten koptukları sıralarda başlayan Türkçülük hareketinin bir neticesi olan (yeni lisan) hareketinin de öncüsü idi. Dolayısıyla fikir adamı Ömer Seyfeddin hikayeci Ömer Seyfeddin'i ortaya çıkarmıştır. Türkçülük, milliyetçilik ülküsüyle kaynaştırdığı sanatı tüm yazılarında görülür. Diliyle, deyişleriyle, konularıyla, Türk insanını yansıtan ilk hikayeleri o yazdı.

Çok hareketli bir hayat yaşamasına ve çok kısa olan ömrüne rağmen çok sayıda hikaye, fikir makaleleri şiirler mizahi yazılar ve propaganda kitapları kaleme almış ve neşretmiştir.

Yirminci asır başlarındaki realist Türk hikayeciliğinin ileri simalarından biri olan Ömer Seyfeddin Türkçeyi yabancı gramerlerin hakimiyetinden kurtarma çalışmaları, Türk hikayeciliğinin sade dile doğru akışını, hızlandırmak bakımından takdir ve şükranla anılmaya değer bir rolü olmuştur.

Ömer Seyfeddin otuz altı yıllık destani hayatında 138 hikaye, 7 tiyatro, 71 adet şiir, 81 adet makale, Kalevela ve İlyada başta olmak üzere manzum mesur tercüme yayınlanmış. Ömer Seyfeddin gerek hikayeleri gerekse makaleleri ile Türk aydınına dün olduğu gibi bu günde söyleyeceği olan bir yazardır.

Ömer Seyfeddin'nin Hayatı

Ömer Seyfeddin (28 Şubat 1884) yılında Türkiye'nin Gönen kasabasında dünyaya geldi. Kafkasyalı Türklerden binbaşı Ömer Şevki'nin Oğludur¹. Annesi kaymakam Mehmet Beyin kızı Fatma Hanım'dır. Daha küçük yaşlardayken en çok kalem kağıd ile oynamayı seven küçük Ömer henüz 4 yaşındayken mektebe başlamıştır.

Ömer Seyfeddin Gönen'den sonra Ayancık'da tahsiline devam eder ancak iyi bir öğrenim görmediği için ailesi onu İstanbul'a alır. İstanbul'da Aksaray'ın Yusuf Paşa semtindeki Mektebi-Osmaniyyeye devam eder. Oradan da Eyübdeki Bayatar Rüştüyesine geçmiştir¹.

Sonradan Askeri idadisine geçer. Bu devirde Namık Kemal'i sever, Fikret'i ve Halit Ziya'yı, Hüseyin Cahit ve Mehmet Rauf'u büyük bir istekle okur. Sonradan 1900 yılında Edirne Askeri İdadisini Ömer Seyfeddin yazı hayatına İstanbul'da çıkmakta olan (Mecmua-i Edebiyye)de yayınlanan (yad) şiirleriyle atılır (14 Şubat 1900). İstanbul Mekteb-i Harbiye-i Şahaneye girer, şiirle uğraştığı bu yıllarda Edebiyat-i Cedide doğrultusunda yürür. Harbiyeyi 1903'te bitirir. Sonradan İzmir'de, üsteğmen olarak Rumelinde askeri görevlerde bulunduktan sonra ordudan ayrıldı (1903-1910). Selanik'te (Genç Kalemler) dergisiyle (Tuna) gazetesine yazmaya başlamıştır. Ancak İtalyan savaşı üzerine yeniden orduya çağrıldı¹. Sonradan Balkan savaşına katıldı. Sınır boyunda geçirdiği iki yıl, Balkan milletlerinden gördüğü milli uyanış ve istiklal hareketleri Ömer Seyfeddin'in kişiliği ve görüşleri üzerinde yeni Türk milliyetçi düşünce akımının mensupları arasında yerini almaktadır. Milliyetçilik ideali, vatan sevgisi, istiklal düşüncesi ruhunda ve kafasında büyüyen gelişmektedir¹.

1912'de "Yanya Kalesi" kuşaltmasında esir düştü. 1913'te İstanbul'a dönünce tekrar askerilikten çekildi. 1914'te Kabataş Lisesinde edebiyat öğretmeni oldu. Ölünceye kadar da bu görevde kalmıştır¹.

Ömer Seyfeddin 1915'te (Dr. Besim Edhem Bey'in kızı) Galibe Hanım ile evlenir. 1916'da Fahire Güner adlı kızları olur. 1918'de eşinden ayrılır. (Münferit Yalı) adı verilen köşküne çekilir. Ahmet Rasim, Salih Ziya, Yusuf Ziya, Fuat Köpürlü, Reşat Nuri gibi şahsiyetler kendisini yalnız bırakmazlar. 1920'de vefat eder ve böylece artık bu değerli insan, Türkçenin ilk büyük hikayecisi artık yoktur. Nihayet yazarımız Kadıköy kuş dilinde. Mahmut Baba Mezarlığına gömülür.

Daha sonra 1939'da kabri Zincirlikuyu asri mezarlığına naklendilir¹.

Edebi Kişiliği

Ömer Seyfeddin daha küçükken, evlerinde birçok divanlar bulunduğundan, onları okuya okuya edebiyata hevesetmiştir. Hemen birçok yazarımız gibi edebiyata şiirle başlayan Ömer Seyfeddin ilk şiiri henüz onaltı yaşındayken, devrinde tutulan bir dergide (Yad Mecmua-i Edebiyye) 1900'de yayınlanır.

Ömer Seyfeddin şiirinde duygu, Türkçülük, milliyetçilik duygularına yer vermiştir ve birçok sayıda şiir, makaleler, fıkralar yazmıştır ancak Ömer Seyfeddin Türk edebiyatında en çok hikayeleriyle büyük bir ün kazanmıştır ve bu nedenle hikaye dışındaki yazıları gölgede kalmış ve üzerinde hemen hiç durulmamıştır. Ömer Seyfeddin ilk defa Genç kalemlerde yazdığı "yeni Lisan"¹ makalesiyle dil sadeleşmesinin esaslarını ortaya koyar.

Halkın kendisine hitabeden eserlere hasret çektiğini ve bunun için cahil kaldığını, halka hitabeden bir edebiyata büyük ihtiyaç olduğunu anlatıyor. Kendisi de eserleriyle bu ihtiyaca cevap vermeğe çalışır.

Yazarımız dilde Arapça ve Farsça gibi yabancı dillere karşıdır. Bunların yerine İstanbul Türkçesini tabii dil ve edebi dil haline getirmektir¹.

Yazarımıza göre milletin ülküleri: dil, din, eğitim ve duygu birliğinde yaşar.

Ömer Seyfeddin, edebiyatsız edebiyat yapmak arzusunda olan bir sanatçıdır. Her türlü süs, özentî ve yapaylıktan kurtulmak ister. O halkın diliyle halka seslenen milli bir edebiyatın arayışı içerisinde.

Yazarımız, Türk olmak için Türkçe konuşmak, müslüman olmak Türk terbiye, gelenek, örf, kültür birliğini esas alır. Halk kültürüne önem verir. O nedenle hikayelerinde halk deyimleri, halk fıkra ve masaları geniş ölçüde yer verir.

Ömer Seyfeddin, dini, milliyetin temel ögesi kabul eder, taassubu Türklüğü geri, bırakan ve milliyet ülküsüne aykırı bir davranış olarak algılar. O nedenle din adamlarının ahiretten çok milli ruha yönelemelerini ister. Bu anlayışını “Kurbağa Duası, keramet, falaka, Yalnız Efe” gibi hikayelerinde ortaya koyar¹.

Ömer Seyfeddin, Türk edebiyatında en çok beğendiği şair ve yazarlardan, Fikret, Halit Ziya, Orhan Seyfi, Faruk Nafiz, Refik Halit, Yakup Kadri ve Halide Edip'tir¹.

Ömer Seyfeddin'in eserlerine gelince, yazar otuzaltı yıla sığması mümkün görünmeyen bir çalışkanlıkla edebi, fikri birçok eser ortaya koyar. Yazarın başlıca eserleri, şiir, hikaye, makale, fıkra, hatıra, roman¹, tiyatro ve çevirileri vardır.

Yazarımızın şiirleri belirlemelere göre, 71 şiiri vardır. Hikayeleri ise 138 hikaye ve ilk hikayesi “İlk Namaz” adını taşır, serbest İzmir Gazetesi 1904'te yayınlanmıştır. En önemli çevirilerinden ise Fransızca çevirisinden İliade'dir¹.

Hikaye

Hikaye: bir olay veya işi anlatma, nakletme. Rivayet edebiyatta hayalde tasarlanan ilgi çekici bir takım olayları anlatarak okuyandan heyecan veya zevk uyandıran, hayattan olan veya olacak kanısı veren olayları bir ölçüyle anlatan, çoğu ancak bir kaç sahife tutan yazı, hikayeler, hareketten hoşlanan insanın bu isteğini karşılama, insanlara karşı duyulan yakınlık duygusunu artırır. Biran içinde olsa, okuyucuyu hayal dünyasında dolaştırır. Hikaye insanın zihin gelişmesini artırır, insanlara yüksek ideallerle birlikte geniş bir hayat anlayışı sağlar.

Hikayelerin kısa, kişilerinin sayıca az ve kişilerin hayatlarının yalnız bir tek safhasının anlatılması belli başlı özelliğidir. Manzum hikayeler de olmakla beraber, hikayeler nesir şeklindedir. Hikayeler canlı bir dille yazılmalı gerçek dünya yaratılan hayal dünya arasında sağlam bir ilgi bulunmalıdır.

XIX. yüzyılın ikinci yarısında hikaye karşılığı olarak (roman) sözcüğü kullanırken roman sözcüğü dilimize girince (hikaye) (kısa hikaye) (büyük hikaye) sözcükleri yerleşir¹.

Roman türüne giren hikaye, anlatı, konusunda kısalığı özentisizliği ve sadeliğiyle romandan ayrılır. Türk edebiyatında hikaye Tanzimat dönemine gelinceye kadar hikaye türünün özelliklerini taşıyan eserler dışında mesneviler (Leyla ile Mecnun) gibi halk hikayeleri (Kerem ile Ash) gibi batı edebiyatından yapılan ilk hikaye adı, roman karşılığında kullanılırdı. İlk hikaye yazarlar Ahmet Mithat, Emin Nihat'tır.

Edebiyat-i Cedide devrinde Halit Ziya'nın (Uşaklıgil) eserleri hikaye türünün yerleşme ve gelişmesinde etkili olur. Mehmet Reufun, Hüseyin Cahit'in, Müftüoğlu Ahmed Hikmet'in hikayelerinden sonra milli edebiyat akımı için de Ömer Seyfeddin konularını halk kaynaklarından tarihten, yaşadığı dönemden alan hikeleriyle eski toplum yaşayışının yergisini yaptı. Batılılaşma hareketi içindeki tutarsızlıkları çağının siyasi akımlarını tenkitetti. Tarih bilincini ve yurt severlik anlayışını işledi¹.

Ömer Seyfeddin'nin Hikayeciliği ve Hikaye Özellikleri

Türk hikayeciliğin günümüzdeki aşamaya ulaşmasında Ömer Seyfeddin'in payını ve hizmetlerini inkaretmek mümkün değildir. Ömer Seyfeddin basamağı olmadan, Edebiyat-i Cedide hikayeciliğinden cumhuriyet dönemi Türk hikayeciliğine geçiş yada atlama, asla

düşünülmez. Ömer Seyfeddin Türk hikayeciliğın gelişme tarihinde başlı başına bir evre, bir dönemdir¹.

Ömer Seyfeddin, hikaye türünün ustası sayılır. Edebiyat tarihine de bu sıfatla geçmiştir. Onu eserleri Fransız üstadı “Maupassant” tarzında kuvvetli bir olay üstüne ve küçük bir roman gibi kurulmuş hikayelerdir¹.

Ömer Seyfeddin hikayelerinin mühim bir kısmında, Türk Osmanlı kahramanlığını, imanın ve faziletini işlemiş, bazılarında da çocukluk hatıralarını aksettirmiştir. Bir çok hikayelerinde Türk gençliğinin milli gururunu canlandırmak arzusu vardır. İçtimai hayatın aksoyun taraflarını gösteren ve bu hadiselerde şarlatan şahısları ele alan hikayelerinde hicivci bir karakter görülür¹.

Ömer, hikayelik konusunda günlük olaylar, hatıralar, tarih, masal ve efsanelerden alan yazar, bu konuları gerçeklik ve kuvvetli bir gözlem gücü ile dile getirir. Yalın ifade hikayelerinde hakimdir. Va’ka hikayelerini tercih eder ve şahısları davranışlarıyla, hareket halinde verir¹.

Gerilimi iyi ayarlaması, bu hikayelere heyecan katar, onun hikayelerinde bakış açısı Türk milliyetçiliğidir. İnsanları belirli bir durum ve olay içinde gösterir. Olayları epik çizgiden dramatik platforma çeker, Bomba, Beyaz Lale, Başını Vermeyen Şehit ve Ferman hikayelerinde olduğu gibi.

Ömer Seyfeddin halkla içiçe yaşamış olması, hikayeciliğinde yaratıcılık ve coşkunluğa neden olur¹. Konu bulmakta usta olan yazar şunları söyler (Ben her şeyden, en ehemmiyetsiz bir fikradan, bir cümleden bir hikaye, koca bir roman çıkarabilirim. Sanat, o hikaye romanı çıkardığım en ehemmiyetsiz şey değil, benim o şey etrafında canlandırdığım hayattır).

Ömer Seyfeddin’in hikaye konularını şu şekilde sıralayabiliriz:

- 1- Çocukluk yıllarına ait hikayeler: And, felaka, İlk namaz gibi.
- 2- Sınır bölgelerinde yazdığı hikayeleri: Bomba, Beyaz Lale, Nakarat gibi.
- 3- Tarihi konu edilen hikayeler: Forsa, Vire, Başını Vermeyen Şehit gibi.
- 4- Folklor ve efsanelerden oluşan hikayeler: Yüz Akı, Üç Nasihat, Yalnız Efe.
- 5- Konusunu günlük hayatın içinden olan hikayeler: Kelebek ve Bahar, Perili Köşk, Mahcupluk İmtihanı gibi.
- 6- Tezli hikayeler: Efruz Bey, Primo Türk çocuğu gibi.¹

Ömer Seyfeddin’in hikayelerinde kullandığı dile gelince yazar, hikayelerinde Türkçeyi başarılı bir şekilde kullanır.

Süsten ve uzun parlak cümlelerden, lüzumsuz söz, şekil, mecaz ve hayal unsurlarından uzak durur. Yalın bir anlatımı kullanır. Türklük bilinciyle hareket eder, dilde, kültürde ve sanatta milli ruha yönelir. Halkın deyimlerini kullanır.

Ömer Seyfeddin, hikayelerini görgü, bilgi, fikir ve nükte unsurlarıyla ören bir yazardır. Dili açık, keskin, metin ve oynaktır¹.

Ancak Ömer Seyfeddin’in aşırı bir derecede sade dili kullanmakta ileri giderek, hikayeleri her türlü süsten mahrum, cazibesiz bir sönüklüğe mahkum etmişti. Bu sönük kalış biraz da Ömer Seyfeddin’in, en çok Servet-i Fünun Lisanı karşısında duyduğu tiskinmeyi andırır bir hoşnutsuzluklan ileri geliyordu¹.

Hikayelerini tezli olarak kaleme alan Ömer Seyfeddin, toplumu yükseltmek amacıyla yazar. (1917-1920) yılları arasında yazmış olduğu hikayelerinde milli hareketli destekler.

Ömer Seyfeddin’in hikayelerinde ideolojik yapıya uygun şahıs kadroları ön sırada yer alır. Bu yüzden yaşanan hayattaki kişilerden çok hayali kişilere yer verir. Onun hikayelerinde ruh

çözümlemeleri yeterince görülmez. Kişi ve mekan tasvirlerine gerekten önemi vermez. Tarihi konuları hikayeleştirdiği için geçmiş zamanı yaşattı görülür¹.

Ömer Seyfeddin hikayelerindenki kahramanlar erkekler sayıca kadınlardan daha çok yer tutar ve hikayelerindeki asli kahraman genellikle erkeklerdir. Ancak buna rağmen bir çok hikayenin yükünü kadın kahraman tek başına taşır. Yazarın vermek istediği pek çok önemli mesele kadın kahramanların hareket, davranış, söz, zihniyet ve maceralı ile anlatır.

Ömer Seyfeddin’i Hikayelerinden Bazı Örnekler

Ömer Seyfeddin’in birçok hikayelerini okuduğumda ilk dikkatimi çeken şeylerden biri, Ömer Seyfeddin hikayelerinin başına bir atasözü, şiir veya tarihten bir pasaj yazar konuyu bu ana fikre bağımlı olarak işler. **Mesela:**

Tam Bir Görüş hikayesinde, çok bilen çok yanılır.

Topuz hikayesinde ise “karamanın koyunu sonra çıkar oyunu.

Nadan hikayesinde ise “Nadan ile sohbet güçtür bilene çünkü nadan ne gelirse söyler, diline.

Zeytin Ekmek hikayesinde ise “vermeyence mabut neylesin Mahmut Atasözleriyle başlamıştır.

Teketek hikayesinde ise Türkler az söyler, çok yapar .

Kütük hikayesinde de karamanın koyunu sonra çıkar oyunu. Sözleriyle başlamıştır.

Nakarar hikayesini de Gençliğini Makedonya’da geçirmiş eski bir zabıtın hatıra defterinden... sözleriyle başlamıştır.

Velinimet Ömer bu hikayesinin başına ise Akıl, insanın külahında bir çevidir. Yumruk yemeden kafasının içine girmez. Yazmıştır.

Başını Vermeye Şehit hikayesinde ise Pecevi tarihinden alınan bir vakâyı işlemiş olan bu hikayenin başında tarihten alınmış bir pasaj vardır.

Halk budur ki, ol guzzatın içinde

Böyle gaziler olmasa, zigetvara bu kadar

Kurb civarda, cevanib-i erbaa kafir

Hisarı iken, meks ve aram, bâ-husüs

Böyle cenge ikdam ne mümkün idi

Ömer Seyfeddin’in, bazı hikayelerini okuduğumda, yazar hayatı ve küçüklüğü ve küçüklük maceraları, anne ve babası hakkında birçok hikaye yazmıştır. İlk Namaz, İlk Cinayet, And adlı hikayeleri gibi. İlk Namaz hikayesinde mesela şöyle yazmıştır.

“Şimdi muhit-i tesellisinden ne kadar uzak bulunduğum annem, dünyada en sevdiğim, dünyada yeğane perestiş bu vücut-ı muhterem, işte derhatır ediyorum, on beş sene evvel beni sabah namazına kıldırması...”

“... Sonra annemin münevver bir zambak aydınlığıyla parıldıyan dudaklarının kımlıdanmasına bakarak... o görünmeyen melaike kanatlarının, saçlarıma, annemin şimdi kur’an tutan ince parmaklarıyla okşadığı sarı ve çok saçlarıma dokunduklarını hisseder gibi oluyor ve dalıyordum.”

“And” hikayesinde yazdıkları ise, ..büyük bir bahçe ortasında köşk tarzında yapılmış bembeyaz bir ev... sağ köşesinde her zaman oturduğumuz beyaz perdeli oda ... sabahları annem beni bir bebek gibi pencerenin kenarına oturtur, dersimi tekrar ettirir. Sütümü içirirdi”¹

Bu satırlardan anlaşılıyor ki yazarımız çocukluk hayatını bir çok hikayede ele almıştır, çok sevdiği annesinden ve geride kalan en mutlu yıllardan, çocukluk evinden en güzel bir şekilde bahsetmiştir.

Ömer Seyfeddin tabiat hakkında “Bahar ve Kelebekler” gibi hikasında güzel vasıflar yazmıştır. Tabiatı ve kadını güzel bir şekilde vasıfetmiştir. Hikayenin başında Baharın güzelliğinden şöyle sözediyor:

Saf mavi bir sema, çiçekli bir ağaçlar... uyur gibi sessiz duran deniz.. karşı sahilde mor, farkolunmaz sisler altında dağlar... korular, beyaz yalılar...

Kadın hakkındaki vasıfları ise bu hikayede şöyle yazmıştır:

“Ancak on sekiz yaşında vardı. Şezlondaki mühmel uzanışı ona müstesna bir letafet veriyor. İnce Jüpünün altında dedi bir vuzuh ile irtisameden kalçaları daha dolgun, daha geniş, dizleri mütenasip...

Bundan anlaşılıyor ki yazar, tabiat manzarasına olduğu gibi genç kızın güzel vücuduna bakan da tabiatın güzelliği ve kızın güzelliği ile iyi bir bağlantı kuran bir sanatkardır.

Ömer Seyfeddin, bu hikayede doksan yaşındaki bir nine ile onun torununun torunu olan onsekiz yaşındaki genç bir kızın hikayesini ele almıştır.

Yazar, nine hakkında şöyle yazmıştır: “Gayet zayıf, gayet sarı, gayet ihtiyar bir kadın oturmuştu, bahara, hayata dargın gibi arkasını dışarıya çevirmişti”. Bundan anlaşılıyor ki yaşlı kadının sırtını tabiata dönmüş olması, kadının kendi mazide kendi hatıralarıyla yaşamak istemesidir.

Ninenin torunuyla konuştuğundan şunu açıkça gösterir. O gençlik yıllarında hayattan ve tabiatın büyük zevk almış mutluluk duymuştur. Ancak onun bu mutluluğu hissedişinde devrin, örf ve adetlerin de büyük rolü vardır. Nine torununun dönemini kendi dönemiyle karşılaştırdığında da, şimdi tabiat ve hayal yine güzeldir. Ama eski düzen, eski yaşayış tarzı kaybolduğu için yaşlı kadın için onlarda manalarını kaybetmişlerdir.

Bahar ve Kelebekler hikasında, Ömer Seyfeddin iki kadın tipini öne sürerek kendisini gizlemeğe çalışmakla beraber, asıl ortaya koymak istediği, kendi duygu ve düşünceleridir. Ömer Seyfeddin bu hikayede eski nesil ile yeni nesil arasında bir karşılaştırma yapmıştır. Eski örf ve adetleri şimdikinden çok daha iyi olduğunu hikayede ninenin diliyle şu şekilde ifade etmiştir:

... O vakit erkeklerden ayrı bir kadınlar alemi vardiki şimdi tamamıyla dağılmıştı. Bu alem pek geniştir. Binlerce kadınlar birbiriyle konuşur, görüşür, eğlenirdi. Kendilerine mahsus eğlenceleri, zevkleri vardır. Moda yoktu Erkekler yalnız kadınlarını tanır, işlerinden sonra erkence evlerine gelirler. Zevcelerine doyum olmaz aşk ve muhabbet sahneleri ederlerdir. Kiraathaneler, gazinolar, birahaneler, kulüpler, tiyatrolar, kerhaneler, bütün bu Türk erkeklerini eşlerinden ayıran zavallı Türk kadınlarını tenha evlerde unutulmuş bir bekçi gibi bırakan felaket mahalleri yoktu¹.

Sonuç

Edebiyat öğretmeni olan Ömer Seyfeddin yirminci yüzyılda yaşayan büyük bir hikayeci yazardır. Türkçenin sadeleşmesinde büyük rolü olmuştur. Hikayeleri genellikle atasözü, şiir veya bir tarihi pasaj ile başlamıştır. Hikayelerin konuları ise genellikle çocukluk hatıralarından, tarihi konularından, efsanelerden ve günlük hayatından almıştır.

Ömer Seyfeddin'in kullandığı dil ise sade süsten uzak bir dildi. Fikirlerini açık, sade ve hazmedilmiş bir şekilde ifade eder.

Yazar hikayelerini, beklenmeyen bir sonla bitirir. Yarattığı süprizle okuyucuyu etkiler. Hikayelerinin hepsinde serim gelişme, düyüm sonuç planını uygular.

Ömer Seyfeddin'in hikayelerinde halk deyimleri, fıkra ve masalalar geniş bir yer tutar. Buda yazarın halk kültürüne büyük önem verdiğini kanıtlamaktadır.

Kaynaklar

- 1- Fevziye Abdullah Tansel, **Ömer Seyfeddin'in Şiirleri**, Ankara, 1972.
- 2- Hüseyin Tuncer, **Meşrutiyet Devri Türk Edebiyatı**, Akademi Kitabevi, İzmir 1994.
- 3- İnci Engünün, **Doğumunun Yüzüncü Yılında Ömer Seyfeddin**, Atatürk Kültür Merkezi, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1985.
- 4- Mehmet Kaplan, **Doğumunun 100. yılında Ömer Seyfeddin**, Marmara Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi yayınları, İstanbul, 1984.
- 5- Meydan Larousse, **Milli Eğitim Bakanlığı**, İstanbul, 1973.
- 6- Müşgan Gunbur, **Doğumunun Yüzüncü Yılında Ömer Seyfeddin**, Atatürk Kültür Merkezi, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1985.
- 7- Neriman Pekin yiliz, **Ömer Seyfeddin ve Türkçenin Sadeleşmesi**, Kubbe altı Akademi Mecmuası, sayı:1, İstanbul 1973.
- 8- Nihat Sami Banarlı, **Resimli Türk Edebiyat Tarihi II.**, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1998.
- 9- Seyit Kemal Karaalioğlu, **Ansiklopedik Edebiyat Sözlüğü**, Yelken Basımevi, İstanbul, 1978.
- 10- Seyit Kemal Karaalioğlu, **Resimli Türk Edebiyatçılar Sözlüğü**, Yelken Basımevi, İstanbul, 1982.
- 11- Şemsettin Kutlu, **Diyorlarki, 1. Basın**, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1972.